

Zázračný počítačový svet

V jedno piatkové ráno sa Kubo zobudil veľmi unavený, lebo sa celú noc hral na počítači. Pretrel si oči, vstal z postele a prehrabal sa v kope špinavej bielizne. Vybral si tričko a nohavice, obliekol sa a zišiel dolu do kuchyne. Na stole ho už čakali raňajky. Najedol sa a zabalil si desiatu.

„Kubo, pod', lebo zmeškáš do školy a ja do práce!“ zakričal oco z auta. „Už idem,“ povedal Kubo a nasadol do auta.

Prvá hodina v škole bola matematika, ktorú Kubo neznáša. Ved' z nej aj dostal trojku. A k tomu ešte dvojku z dejepisu. Cez prestávku k nemu prišli jeho dvaja kamaráti Peter a Matúš. „Čau Kubo,“ povedal Peter, „nepôjdeš s nami von?“ „Prepáčte, ale nemôžem. Dnes večer hrám online futbalový zápas,“ povedal Kubo a pripravil sa na ďalšiu hodinu. Po skončení vyučovania utekal rýchlo domov.

Keď prišiel domov, vybehol hore schodmi, vošiel do svojej izby, tašku hodil do kúta a sadol si k počítaču. Hneď si zapol online futbal a hral ho až do štvrtej ráno. Vtedy však už bol veľmi unavený, tak si ľahol do postele a zaspal. Ráno ho zobudilo až to, že niekto zazvonil. Mama otvorila a tam stál Vlado, Kubov spolužiak. „Kto to je?“ spýtal sa Kubo. „Je tu Vlado, pod',“ povedala mama a odišla do kuchyne. „Čau, Vlado, prišiel som ťa pozvať na moju narodeninovú oslavu. Bude v nedeľu od tretej do šiestej u mňa doma.“ „Och, nemôžem, zajtra ide v telke Rýchlo a zbesilo. Vieš, to určite musím vidieť,“ vysvetlil Kubo. „Tak fajn, nevadí,“ povedal Vlado a odišiel. „Čau,“ zakričal za ním Kubo a buchol dverami.

„Kubo, nemáte nejaké domáce úlohy?“ spýtal sa otec z obývačky. „Nie. Vlastne, asi nie,“ zašepkal Kubo. „Pod'te jest', obed je už na stole,“ zakričala mama a sadla si k stolu. Potom si prisadli aj Kubo s otcom. Keď dojedli, otec sa spýtal: „Nepôjdeme poobede von na bicykle?“ „Ó, áno, výborný nápad! Ale pôjdeme až večer, lebo teraz je vonku veľmi teplo,“ povedala mama. „Nechcem rušiť vaše nadšenie, ale ja nemôžem ísť s vami. Hrám online basketbal na mobile. Už som tam prihlásený.“ „Kubo, Kubo, musíš sa stále hrať na tom počítači?“ vzdychla si mama.

Keď dojedli, Kubo sa vybral do svojej izby. Pozrel sa na rozvrh, rýchlo tam všetko nasypal do školskej tašky a hodil ju do kúta. Zapol si počítač a futbalovú hru. Zrazu sa mu však na monitore objavila akási neznáma stránka a na obrazovke sa zjavilo veľké „PLAY“. Kuba to očarilo a rýchlo na nápis klikol. Najprv sa nič nedialo, ale potom sa začalo všetko okolo neho točiť. Stále sa to zrýchľovalo a Kubo sa začal vznášať s tým vetrom. Zrazu BUM a spadol na čosi mäkké. Cítil sa ako v oblakoch. Postavil sa, tu vedľa neho preletel ostrý šíp. Uhol sa mu, no o chvíľu ho ohrozoval ďalší. Keď sa lepšie poobzeral, zistil, že sa ocitol v počítačovej hre.

Podarilo sa mu síce odtiaľ ujsť, no nie ďaleko. Zistil, že tentoraz je v basketbalovej hre. Bolo to hrozné! Ušiel z jednej hry a ocitol sa v ďalšej. Toto však bolo ešte horšie! Musel behať, unikať pred loptami, ktoré ho všade prenasledovali. Ak sa mu aj podarilo uniknúť, ocitol sa v ďalšej hre. Tak to išlo dookola a Kubo prechádzal z jednej hry do druhej.

Nakoniec ho ktosi schytil a začal ho maľovať. Zistil, že je v dievčenskej hre o maľovaní na bábičky. Po piatich minútach bol Kubo zmaľovaný ako klaun. Keď sa skončila táto dievčenská hra, tak ho to rýchlosťou blesku presunulo do inej hry, kde niekto za počítačom ovláda postavičky a hrá sa s nimi. Preto Kubo celú hodinu skákal, behal, spal a plával. Kubo za celý deň vyskúšal všetky možné hry sveta. No nebolo mu dvakrát príjemné, keď sa ocitol v hre so zbraňami. Bol už úplne unavený, uskakoval raz sem, raz tam, a keď sa táto hra skončila, s bojzlivým pohľadom sa poobzeral okolo seba. A aj keď už naňho nikto nestrieľal, nikto ho nemaľoval a nikto sa s ním nehral, veľmi sa bál.

Urobil krok dopredu, nič sa nestalo. Posunul sa dozadu a zrazu sa odniekiaľ ozvalo:

„Ách, Kubo. Si odvážny chlapec. Ocitol si sa tu však preto, že si na počítači trávil príliš veľa času, a to je zlé.“ Takto hovoril neznámy hlas. Kubo sa triasol od strachu, ale počúval ďalej. Hlas pokračoval: „Tvoji kamaráti ťa volajú von, nejdeš. Pozývajú ťa na oslavu, odmietaš. A to všetko len preto, aby si sa mohol hrať na počítači? Tak sa teda rozhodni. Ak mi sľúbiš, že sa budeš viac hrať so svojimi kamarátmi a s rodičmi budeš tráviť viac času, pustím ťa. Počítač a mobil ti však zoberiem. Ak nie, tak si ťa tu nechám a môžeš sa hrať dovôle.“

Kubo neváhal a ustráchaným hlasom odpovedal: „Samozrejme, súhlasím. Táto príučka mi naozaj stačila.“ Len čo to dopovedal, všetko okolo neho sa opäť roztočilo. Kubo spadol a zrazu sa ocitol opäť vo svojej posteli. Postavil sa, pozrel sa na stôl a všimol si, že počítač ani mobil na ňom neboli. Kubovi to však vôbec neprekážalo, bol rád, že je konečne doma. Zrazu do jeho izby vošla mama.

„Mami,“ rozbehol sa Kubo k nej a vyobjímal ju. „Čo to máš na tvári, Kubko? A prečo máš ufúľané tričko?“ zisťovala mama. „To si nevšímaj, mamička,“ povedal Kubo a oprášil si tričko. A ona ho kvôli tomu naozaj nehrešila. Bola rada, že sa Kubo zmenil.

Odvtedy totiž trávil viac času s kamarátmi a rodičmi a uznal, že bez počítača sa žije oveľa lepšie.

Meno autora: Paulína Králiková

Vek: 12 rokov

Kategória: I.

Škola: Základná škola, Hviezdoslavova 1, Revúca

Ročník: šiesty

Pedagóg: Mgr. Marcela Berová